

Petr Kučera

POHÁR
MACADAMIA

POHÁR
MACADAMIA

Petr Kučera

Kapitola 1: Zablácené šatičky

Na trávu naší zahrady dopadají paprsky večerního slunce. Řítím se s míčem u nohy. Běžím sama na brankáře. Poslední minuta finálového zápasu. Brankář vybíhá, klička levou nohou doprava, rychlá střela. Góóó!! Fanoušci šílí a já jsem v euforii.

„Miláčkové, večere je na stole,“ ozve se hlas maminky z našeho žlutého domečku.

„Ten gól jsem tě nechal dát, mohl jsem to chytit. Vždycky děláš stejnou kličku, a navíc není dost rychlá,“ můj hnědovlasý devítiletý bráška David sundává brankářské rukavice.

Hned ve dveřích do kuchyně dostanu od maminky v kuchyňské zástěře vynadáno: „Adélko, podívej se na tvoje šatičky, jsou celé špinavé.“

Maminka má pravdu. Ostatně jako vždycky, maminky totiž všechno znají. Jenom o fotbale toho mnohdy moc nevědí, a tak jen potichu pípnu: „Ale mami, právě jsem vyhrála finále mistrovství světa.“

U stolu už sedí tatínek, před ním rozložené noviny. Pomalu je odloží, aby nás pozdravil: „Tady jsou moji malí fotbalisti,“ celý se rozzáří štěstím. „Tatínku, já jsem fotbalistka, nejlepší fotbalistka na světě,“ prohlásím.

„To je dost odvážné prohlášení na osmiletou holčičku, Adélko, ale jsem na svou nejlepší fotbalistku pyšný,“ odpovídá tatínek, který má na sobě jako vždycky dres svého oblíbeného týmu AS Macadam. Posadíme se k němu, já zleva a David po jeho pravici. Maminka přinese na stůl kouřící hrnec s polévkou.

„Posad’ se maminko, musím vám všem oznámit velkou novinu.“

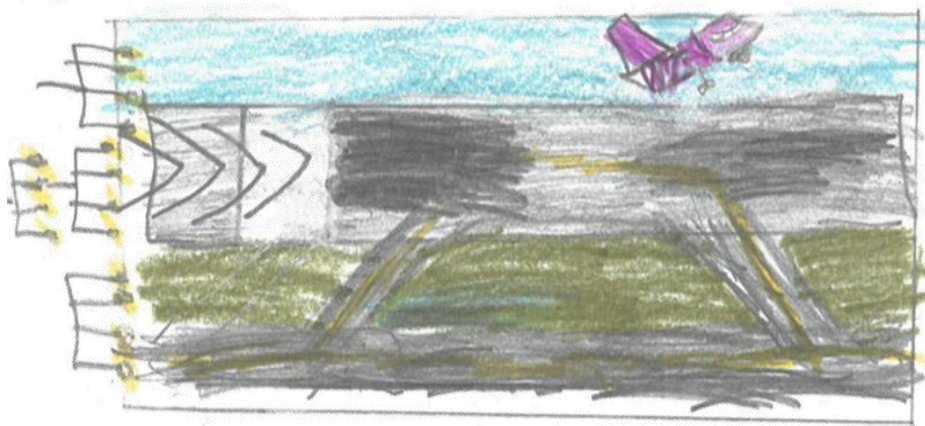
Naše mamča nevypadá příliš nadšeně, naposledy takto tatínek prohlásil, že nás vezme na zápas dvou odvěkých pražských soupeřů. Já s Davidem jsme samozřejmě skákali radostí, ale maminka jen prohlásila,

že tak malé děti na stadion nepatří a zapomněla nám naservírovat moučník.

„V království Macadam se koná fotbalový turnaj pro děti. Jako trenér našeho týmu FK Dolní Nudle jsem se rozhodl, že se zúčastníme,“ maminka si po tatínkově prohlášení hlasitě vzdychla, „ba co víc, my ten turnaj vyhraje!“

A zase jsme byli bez dezertu, což je škoda, maminka připravila moje oblíbené Míšovy řezy.

Kapitola 2: Smutné království

Sedíme na takových těch kovových sedačkách na letišti. Strašně studí, když na ní jste jen v letním oblečení. Tatínek nás všechny vyzbrojil knihami. To abychom se lépe připravili na náš výlet do macadamského království.

„No teda, tady píšou,“ vypískne David tak hlasitě, až se po nás začnou ohlížet ostatní cestující v hale, „že mládežnický tým Macadamu sponzoruje sám král!“

„Hm, v moji encyklopedii se zmiňují jen o tom, že se celá země dá projít pěšky za půl hodinky,“ odkládám knížku s velkými barevnými ilustracemi.

„Nic zajímavějšího tam není?“

„Ale jo, prý se v království nachází celkem 8 zmrzlinářství. A jedno z nich patří k těm nejlepším na světě!“

David odloží fotbalovou knihu, aby se zamyslel. Určitě si představuje, jak se láduje extra drahou a vyhlášenou zmrzkou. Já už si tímhle snem prošla, a tak jsem ve střehu. Okamžitě se vrhnu na Davidovu knížku. Vrátím mu ji, až tam budeme.

Miluju létání. Motor vrní a přede jako spokojená kočka, sem tam to s námi zahoupe jako na atrakci na

Matějské, kam nás vzal loni strejda Tonda. Baví mě sledovat obličej lidí. Jedni se tváří příliš vážně, druzí se až moc usmívají. Ale dnes si nikoho nevšímám. Vrhla jsem se do studia týmu AS Macadam. Tahle děcka mají svoji vlastní fotbalovou školu, venkovní i vnitřní tréninkové hřiště, maséry a spoustu dalších poskoků.

Ve své věkové kategorii už macadamští vyhráli snad všechno, co se dalo. Jenže! Je to až neslýchané, ale jediná trofej, která v jejich výkladní skříni chybí, je právě ta z turnaje, na který letíme.

Jednou za dva roky pořádá král turnaj přezdívaný Macadamia. A během klání domácí mužstvo vždycky postihne nějaká katastrofa, kvůli níž jim nakonec pohár proklouzne takřka mezi prsty. Zraní se klíčový útočník, onemocní první brankář, záhadně zmizí hlavní trenér týmu, míč se odráží po každé nevhodným směrem, tkaničky kopaček se neustále rozvazují. No prostě všechno je špatně. Tým

obvykle dokráčí až do finále, ale tam pohoří. Nutno dodat, že už sám závěrečný duel je obrovským úspěchem, neboť se na turnaji objevují jen ta nejlepší družstva z celého světa. Když tak nad tím přemýšlím, nechápu, proč tatínek přihlásil FK Dolní Nudli, jaké asi může tahle vesnička sehrát zápasy proti věhlasné Barceloně, londýnským Kanónům či třeba klukům z Mexiko City.